

Ézs 40:27-31. Miért mondod Jákób és szólsz ekként Izrael: Elrejtetett az én utam az Úrtól, és ügyemmel nem gondol Istenem?! Hát nem tudod-e és nem hallottad-e, hogy örökkévaló Isten az Úr, aki teremtette a föld határait? nem fárad és nem lankad el; végére mehetetlen bölcsessége! Erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlén erejét megsokasítja. Elfáradnak az ifjak és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbek is; De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!

Ezt mondta nekem tegnap az Úr. Soha nem fog elhagyni.

Annyira függök tőle, mint az újszülött csecsemő a szüleitől.

A picci babáink bizalomra születnek. Mindenben kiszolgáltatottak. Mindent szeretetből kapnak. Azért, mert családjukban, ahová születtek, irgalom támad irántuk. A szívünk megesik rajtuk – „milyen picci... mennyire aranyos, hogy szopizik... milyen éhes... milyen törekeny... milyen édesen alszik... hogy szuszog... látod, rám mosolygott...” Amikor megszületnek, mindenben kiszolgáltatottak. Akkor esznek, amikor adunk nekik, akkor kerülnek tisztába, amikor tisztába tesszük őket, akkor „öltöznek fel”, amikor felöltöztetjük őket, és akkor nézhetnek a szemünkbe, amikor felvesszük őket karjainkba. Egyet tehene: kiálthatnak, hogy szükségben vannak. Ezt mi csecsemősírásnak halljuk. És a szívünk megindul. Mert a csecsemősírást így találta ki az Úr. Megindítja a szívet. Még a könnyünk is kicsordul.

Miért gondolod, hogy kiáltásod, amivel az Urat keresed, most nem indítja meg a mennyei Édesapa szívet? Miért gondolod, hogy ha nem azonnal érkezik meg a válasz, már elfelejtkeztek rólad? A kis csecsemők bizalomra születtek. Felveszik őket, s ők – ha jól bánnak velük – elfeksznek az édesapa, édesanya karjában. Rábízzák magukat azokra, akiktől függnek. Ősbizalommal születnek – honnan kapják... a mennyből – és megtanulják a bizalmat. Itt a földön. Napról-napra. S ha nem csalódnak, növekedni fognak benne.

Nem rólunk szól ez? Ilyen Édesapánk van a mennyben. Bízgat: miért gondolnád, hogy elfeledkeztek rólad. Édesapád nem fárad el és nem lankad el. Annyira bölcs, hogy elgondolni sem tudod. Ő fog neked erőt adni ma is, és ő sokasítja meg minden erőtlén erejét.

Aki ezt nem kapta meg otthon – meg kell kapja Tőled, tőlem, tőlünk, akik bizalommal élünk mennyei Édesapánkkal. Egy ilyen „bizalom-építő munka” gyümölcséről tesz tanúságot a [MELLÉKELT VERS](#) is.

A saját „versünket” mindannyian megírjuk saját életünkben. Napról-napra írjuk. Versszakról-versszakra. S a menny őrzi ezeket a verseket.

A mai nap a bizalom napja.

Légy áldott, kedves Testvérem, Barátom! Szeretettel – „versíró” társad: Kováts György